

35

shouted "Sit down, cross your legs", I didn't understand the last part but they anyway crossed my legs. "Head down" pushing my head against the rear end of another detainee. Like a chicken. A female voice was shouting all the way to the camp "No Talking", and a male voice "Do not talk", and an Arabic translator ^{1,3} [REDACTED]

^{1,3} [REDACTED] "Keep your head down". I was completely annoyed by the American way of talking, I hoped I had the option not to listen to those guards, and stayed that way for **GUANTÁNAMO** I got cured by meeting **DAGBOEK** erican people. Although I "giving orders with two different way" "Do NOT TALK" or "No talking". It was interesting. Now, the chains in my ankles cut the blood off to my feet. My feet became numb, I heard only moaning and crying of other detainees. Beating was the order of the trip. I was not spared, the guard kept hitting me on my head, and squeeze my neck against the rear end of the other detainee. But I don't blame him as much as I do the poor, and painful detainee, who was crying, and kept moving, and so those raised my head. Detainees told me that we took a fairy during the trip, but I didn't notice.

~~UNCLASSIFIED~~

Mohamedou Ould Slahi

met Larry Siems

Guantánamo dagboek

ISBN 978-90-225-7200-9

ISBN 978-94-023-0275-2 (e-boek)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *The Gauntanamo Dairy*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company

New York Boston London

Vertaling: Richard Kruis

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Diary and annotated diary by Mohamedou Ould Slahi

© 2015 Introduction by Larry Siems

© 2015 Voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mohamedou draagt zijn geschrift op aan wijlen zijn moeder, Maryem Mint El Wadia, en hij wil er nadrukkelijk de aandacht op vestigen dat hij dat eerbetoon niet had kunnen brengen zonder de inspanningen van Nancy Hollander en haar collegae Theresa Duncan en Linda Moreno.

~~UNCLASSIFIED~~

76

you keep me in jail so why should I cooperate? I said so not knowing that Americans use torture to facilitate interrogation. Of course, I was very tired from being taken to interrogation every day. My back was just conspiring against me. I sought Medical help, "you're not allowed to sit for so long time" said the ² [REDACTED] physio-therapist, "Pls, tell my interrogators so bc they make sit for long hours almost every day", "I will write a note but I am not sure whether it will have effect" she replied. Feb 03 ³ [REDACTED] washed his hands off me "I am going to leave but if you're ready to talk about my your telephone conversations request me. I'll come back" he said, "Be sure I assure you that I am not going to talk about anything unless you answer my question - why I am here?". ³ [REDACTED] asked me to dedicate an English copy of Koran to him, which I happily did, and off he went. I never heard about ³ [REDACTED] after that, ³ [REDACTED] and I to "not" working together but he was an over-bearing person. I don't think in a negative way. ³ [REDACTED] just had tons of reports with all kind of evil theories. The ~~is~~ mis-mash of what-ifs was mainly fueled with prejudices, ~~and~~ hatred, and ignorance toward the Islamic Religion. "I am working on showing you

~~UNCLASSIFIED~~

Inhoud

Chronologie	9
Opmerkingen van de tekstbezorger over de tekst, de bewerking en noten	13
Inleiding van Larry Siems	17

GUANTÁNAMO DAGBOEK

Een	Jordanië – Afghanistan – Guantánamo Bay	
	Juli 2002 – februari 2003	55

WAT VOORAFGING

Twee	Senegal – Mauritanië	
	21 januari 2000 – 19 februari 2000	113
Drie	Mauritanië	
	29 september 2001 – 28 november 2001	144
Vier	Jordanië	
	29 november 2001 – 19 juli 2002	181

GUANTÁNAMO (GTMO)

Vijf	GTMO	
	Februari 2003 – augustus 2003	217
Zes	GTMO	
	September 2003 – december 2003	280
Zeven	GTMO	
	2005 – 2005	317

Aanvulling van Larry Siems	375
Dankwoord van de tekstbezorger	376
Over de schrijvers	379

880

I hungrily started to read the letter but soon I got chocked. The letter was a cheap forgery, it was not from my family. It was the production of the Intel community. "Dear brothers, what I received no letter, I am sorry!", "Bastards, they have done so with other detainees" said a detainee. But the forgery was so clumsy and unprofessional that no fool would fall for it. First, I have no brother of mine with that name, second, my name was misspelled, third my family doesn't live where the correspondent mention but close enough, fourth I know not only the handwriting of every single member of my family, I also know every phrases his ideas. The letter was kind of a sermon, "Be patient like your ancestors, and have faith that Allah is going to reward you". I was so mad at this attempt to fraud me, and play with my emotions. Next day, [redacted] pulled me for interrogation "How is your family doing?" "I hope they're doing well", "I've been working to post you the letter.", "Thank you very much, but good effort, but if you guys want ~~you~~ to forge a mail, let me give some advices", "What are you talking about?", I smiled "I don't really know is okay, but it was cheap to forge a message and make me believe I have contact with my dear family!" I said handing him

~~UNCLASSIFIED~~

Chronologie

Februari 2000

Na twaalf jaar in het buitenland te hebben gestudeerd, gewoond en gewerkt, voornamelijk in Duitsland en kortstondig in Canada, besluit Mohamedou Ould Slahi naar zijn vaderland Mauritanië terug te keren. Onderweg wordt hij twee keer op aandrigen van de Verenigde Staten gevangengenomen – eerst door de Senegalese politie en vervolgens door de Mauritaanse autoriteiten – en ondervraagd door Amerikaanse FBI-agenten in verband met het zogenoemde ‘millenniumcomplot’, waar de beoogde bomaanslag op de luchthaven van Los Angeles (LAX) deel van uitmaakte. Concluderend dat er geen basis was om te geloven dat hij bij dat complot betrokken was, lieten de autoriteiten hem op 14 februari 2000 vrij.

2000-najaar 2001

Mohamedou woont bij zijn familie en werkt als elektrotechnicus in Nouakchott in Mauritanië.

29 september 2001

Mohamedou wordt in hechtenis genomen en twee weken vastgehouden door de Mauritaanse autoriteiten. Weer wordt hij door FBI-agenten ondervraagd over het millenniumcomplot en weer wordt hij vrijgelaten, waarbij de Mauritaanse autoriteiten zijn onschuld publiekelijk bevestigen.

20 november 2001

De Mauritaanse politie zoekt Mohamedou thuis op en vraagt hem voor het beantwoorden van verdere vragen mee te gaan naar het politiebureau. Hij geeft vrijwillig gehoor aan dat verzoek en rijdt in zijn eigen auto naar het politiebureau.

28 november 2001

De CIA brengt Mohamedou met een speciaal vliegtuig over van Mauritanië naar een gevangenis in Amman in Jordanië, waar hij gedurende een periode van meer dan zeven maanden door de Jordaanse inlichtingendienst wordt ondervraagd.

19 juli 2002

Een ander speciaal vliegtuig van de CIA haalt Mohamedou op uit Amman; hij wordt uitgekleeft, krijgt een luier om, wordt geblinddoekt en geketend en naar de Amerikaanse legerluchtbasis Bagram in Afghanistan getransporteerd. *Guantánamo dagboek* begint met Mohamedous verslag van die gebeurtenissen.

4 augustus 2002

Na twee weken van ondervragingen in Bagram wordt Mohamedou met vierendertig andere gevangenen met een transportvliegtuig van het leger naar Guantánamo gevlogen. Op 5 augustus 2002 komt de groep aan en wordt op de basis ondergebracht.

2003-2004

Ondervragers van het Amerikaanse leger onderwerpen Mohamedou aan een 'speciaal ondervragingsplan' dat persoonlijk door minister van Defensie Donald Rumsfeld is goedgekeurd. Tot de kwellingen die hij moet ondergaan behoren maanden van extreme afzondering, een eindeloze reeks lichamelijke, geestelijke en seksuele vernederingen, doodsb bedreigingen, bedreigingen aan het adres van zijn familieleden, en een voorgewende ontvoering en uitlevering.

3 maart 2005

Mohamedou schrijft met de hand zijn verzoek tot voorleiding.

Zomer 2005

Mohamedou schrijft in zijn isoleercel in Guantánamo de 466 bladzijden die uiteindelijk uitmonden in dit boek.

12 juni 2008

Het Federaal Hooggerechtshof beslist met 5 stemmen voor en 4 tegen in *Boumediene versus Bush* dat gedetineerden in Guantánamo het recht hebben hun detentie aan te vechten via een verzoek tot voorleiding.

Augustus-december 2009

Rechter James Robertson van de arrondissementsrechtbank neemt Mohamedous verzoek tot voorleiding in behandeling.

22 maart 2010

Rechter Robertson geeft gehoor aan Mohamedous verzoek tot voorleiding en gelast zijn vrijlating.

26 maart 2010

De regering-Obama tekent beroep aan.

17 september 2010

Het hof van beroep in Washington stuurt Mohamedous Habeas-corpus-akte terug naar de arrondissementsrechtbank om opnieuw te worden behandeld. De zaak is nog altijd in behandeling.

Heden

Mohamedou blijft in Guantánamo, in dezelfde cel waar veel van de gebeurtenissen plaatsvonden die in dit boek worden beschreven.

Opmerkingen van de tekstbezorger over de tekst, de bewerking en noten

Dit boek is een bewerkte versie van het 466 bladzijden tellende manuscript dat Mohamedou in de zomer en het najaar van 2005 met de hand schreef in zijn cel in Guantánamo.

Het onderging twee bewerkingen: de eerste door de Amerikaanse overheid, die er meer dan 2500 zwarte balken aan toevoegde om de tekst van Mohamedou te censureren, en de tweede door mij. Mohamedou was niet in de gelegenheid deel te nemen aan of te reageren op een van die bewerkingen.

Hij heeft echter altijd gehoopt dat zijn manuscript het lezerspubliek zou bereiken – het is rechtstreeks aan ons gericht en aan de Amerikaanse lezer in het bijzonder – en hij heeft deze publicatie uitdrukkelijk in haar bewerkte vorm geautoriseerd op grond van de aannahme en uitgesproken wens dat het bewerkingsproces zodanig zou plaatsvinden dat de inhoud recht wordt gedaan en de belofte van het origineel wordt ingelost. Hij heeft mij die taak toevertrouwd, en dat is wat ik heb geprobeerd te doen met het persklaarmaken van het manuscript.

Mohamedou Ould Slahi schreef zijn dagboek in het Engels, zijn vierde taal en een taal die hij grotendeels leerde terwijl hij in hechtenis zat, zoals hij in de loop van het boek op vaak vermakelijke wijze beschrijft. Dat is als zodanig een bewonderenswaardige en opmerkelijke prestatie. Het is ook een keuze die verantwoordelijk is voor en bijdraagt aan de belangrijkste literaire facetten van het werk. Op basis van mijn telling put hij uit een vocabulaire van minder dan zeventuizend woorden – een bij benadering even omvangrijke woordenschat als die waaraan het homerische helden-

epos zijn bezieling ontleent. Hier en daar laat hij zijn werk klinken als een echo van de homerische verhalen, bijvoorbeeld in de formuleachtige herhalingen voor terugkerende fenomenen en gebeurtenissen. Hij doet dat, net als de heldendichters, op manieren die erin slagen een uitgebreid scala aan daden en emoties over te brengen. Bij het redigeren heb ik bovenal geprobeerd die intentie te bewaren en die prestatie recht te doen.

Tegelijkertijd is het manuscript dat Mohamedou in 2005 in zijn cel schreef een onvolledige en soms fragmentarische schets. In sommige delen doet het proza meer gepolijst aan, op andere plaatsen is het handschrift kleiner en nauwkeuriger, waardoor in beide gevallen de indruk wordt gewekt dat er eerdere schetsen aan vooraf zijn gegaan; elders heeft het geschrevene, door slordigheidjes en de poging een gedachte snel vast te leggen, meer weg van een eerste opzet. Er zijn ingrijpende verschillen in de narratieve benadering, met een minder lineaire manier van vertellen in de delen waarin van de recentste gebeurtenissen wordt verhaald – zoals, gelet op de intensiteit van de gebeurtenissen en de nabijheid van de beschreven personen, te verwachten zou zijn. Zelfs de algehele vorm van het werk is niet eenduidig, met aan het eind een reeks terugblikken op gebeurtenissen die aan het centrale verhaal voorafgaan.

In mijn benadering van die uitdagingen heb ik, zoals iedere tekstbezoeker die beoogt de verwachting van de auteur recht te doen door fouten en afdwalingen te minimaliseren en de toon en de visie te scherpen, het manuscript op twee niveaus bewerkt. Zin voor zin, wat voornamelijk inhield het rechttrekken van werkwoordsvormen, woordvolgorde en enkele onbeholpen uitdrukkingen, en hier en daar, omwille van de duidelijkheid, het aanscherpen en herschikken van de tekst. Ik heb ook de toegevoegde terugblikken nader in de hoofdtekst verwerkt en het manuscript als geheel gestroomlijnd, een proces dat een werk van aanvankelijk circa 122.000 woorden terugbracht tot even onder de 100.000 woorden in deze versie. Die redactionele beslissingen waren van mij, en ik kan slechts hopen dat ze de instemming van Mohamedou kunnen wegdragen.

Gedurende dat hele proces werd ik geconfronteerd met een reeks uitdagingen die in het bijzonder verband hielden met de eerdere bewerking van het manuscript: de redactionele ingrepen door de overheid. Die ingrepen zijn veranderingen die de tekst zijn opgelegd door dezelfde overheid die nog altijd het lot van de auteur bepaalt, en die geheimhouding

heeft gebruikt als een wezenlijk instrument om die lotsbepaling meer dan dertien jaar in eigen hand te houden. Als zodanig dienen de zwarte balken op de bladzijden als schrille symbolen die herinneren aan de omstandigheden waaraan de auteur tot op de huidige dag is onderworpen. Tegelijkertijd, opzettelijk of niet, werken die ingrepen vaak verstorend op de inzichtelijkheid van het verhaal, vervagen ze de contouren van de opgevoerde personen, en vertroebelen ze de open, toegankelijke toon van de auteur.

Omdat het zo getrouw mogelijk redigeren steunt op een grondige analyse van de tekst, vergt het bewerken van een gecensureerde tekst enige inspanning om voorbij de zwarte balken en onleesbaar gemaakte delen te kijken. De aantekeningen in de voetnoten kunnen worden gezien als een verslag van die poging.

Die voetnoten vertegenwoordigen gissingen die in combinatie met de bewerkingen ontstonden, gebaseerd op de context waarin de bewerkingen hebben plaatsgevonden, informatie die elders in het manuscript aan de dag treedt, en op wat intussen een schat aan openbare bronnen is over de beproevingen van Mohamedou Ould Slahi en over de incidenten en gebeurtenissen die hij hier beschrijft. Tot die bronnen behoren overheidsdocumenten waarvan de geheimhouding werd opgeheven – vaak afgedwongen via gerechtelijke procedures waarin een beroep werd gedaan op de Wet op de vrijheid van informatie –, nieuwsverslagen, het gepubliceerde werk van schrijvers en onderzoeksjournalisten, en uitvoerige onderzoeken door het ministerie van Justitie en de Amerikaanse Senaat.

Ik heb in de aanmerkingen geen pogingen gedaan de oorspronkelijke tekst te reconstrueren of materiaal bloot te leggen dat als geheim is aangemerkt. Veeleer heb ik geprobeerd de informatie te presenteren die op een plausibele manier met de redactionele ingrepen correspondeert als die informatie openbaar was of evident op basis van de nauwgezette lezing van het manuscript, en daar waar ik geloof dat het van belang is voor de algehele leesbaarheid en impact van de tekst. Als er vergissingen in die veronderstellingen voorkomen, zijn die geheel en al voor mijn rekening. Geen enkele advocaat van Mohamedou Ould Slahi die toegang tot geheime informatie werd verleend, heeft het materiaal in deze inleiding of in de voetnoten beoordeeld, er op enigerlei wijze aan bijgedragen, of mijn speculaties die erin zijn opgenomen bevestigd of ontkend. Ook heeft nie-

mand anders die toegang had tot het ongecensureerde manuscript deze inleiding of de voetnoten onder ogen gehad, er op enigerlei wijze aan bijgedragen of mijn speculaties die erin zijn vervat bevestigd of ontkend.

Veel van de bewerkingsuitdagingen die verband houden met het persklaarmaken van dit opmerkelijke werk zijn het directe resultaat van het feit dat de regering van de Verenigde Staten tot op heden zonder bevredigende verklaring vasthoudt aan het onder censuur houden van het werk van de auteur, waardoor die laatste ervan wordt weerhouden aan dat proces deel te hebben. Ik kijk uit naar de dag waarop Mohamedou Ould Slahi vrij zal zijn en we zijn werk in zijn geheel kunnen lezen zoals hij het zou hebben gepubliceerd. Tot die tijd hoop ik dat deze versie erin is geslaagd de strekking van het origineel te vangen, zelfs als we er op bijna elke pagina aan worden herinnerd hoeveel er nog aan ons oog onttrokken is gebleven.

Inleiding

van Larry Siems

In de zomer en het begin van het najaar van 2005, schreef Mohamedou met de hand een 466 bladzijden en 122.000 woorden tellende eerste versie van dit boek in de isoleercel van zijn barak in kamp Echo in Guantánamo.

Hij schreef het in stadia en maakte er een begin mee niet lang nadat hem werd toegestaan Nancy Hollander en Sylvia Royce te ontmoeten, twee advocaten van zijn pro-Deorechtsbijstandsteam. Onder de strikte protocollen van de verreikende Guantánamo-censuur werd elke pagina die hij schreef onmiddellijk aangemerkt als geheim, en elk nieuw deel werd ter beoordeling overgedragen aan de Amerikaanse overheid.

Op 15 december 2005, drie maanden nadat hij de laatste pagina van het manuscript ondertekende en van de datum voorzag, onderbrak Mohamedou zijn getuigenis tijdens een zitting van de Administrative Review Board (ARB) – een lichaam binnen het Amerikaanse leger dat de zaken van de gevangenen in Guantánamo Bay jaarlijks evalueert – om het volgende tegen de presiderende functionarissen te zeggen:

Ik wil graag even melden dat ik hier in de gevangenis onlangs een boek heb geschreven met mijn hele verhaal, oké? Ik stuur het ter publicatie naar Washington D.C. en als het verschijnt adviseer ik u allen het te lezen. Ik maak er even reclame voor. Ik denk dat het een zeer interessant boek is.¹

Maar het manuscript van Mohamedou werd niet gepubliceerd. Het werd voorzien van het stempel GEHEIM, een classificatieniveau voor informatie

die de nationale veiligheid grote schade zou kunnen toebrengen als die openbaar zou worden, en NOFORN, wat betekent dat die niet met buitenlandse personen of inlichtingendiensten mag worden gedeeld. Het manuscript werd ondergebracht in een beveiligde voorziening in de buurt van Washington D.C. en mocht uitsluitend worden ingezien door personen met een volledige betrouwbaarheidsverklaring en een uitdrukkelijke officiële toestemming. Mohamedous advocaten voerden processen en onderhandelingen om het manuscript vrijgegeven te krijgen.

Gedurende die jaren, voornamelijk gedwongen door de Wet op de vrijheid van informatie waarop onder aanvoering van de Amerikaanse Unie voor Burgerrechten (ACLU) een beroep werd gedaan, werden er door de vs duizenden geheime documenten openbaar gemaakt waarin werd beschreven hoe sinds de terroristische aanslagen van 11 september 2001 gevangenen door de vs waren behandeld. Veel van die documenten verwezen al dan niet direct naar de penitentie van Mohamedou, eerst in de handen van de CIA, en vervolgens in de handen van het Amerikaanse leger in Guantánamo, waar een ‘speciale-projectenteam’ hem onderwierp aan een van de meest halsstarrige, doelbewuste en wrede ondervragingen die aan het licht zijn gekomen. Enkele van die documenten bevatten ook nog iets anders: treffende voorbeelden van Mohamedous opvattingen.

Een daarvan was gesteld in zijn eigen handschrift, in het Engels. In een kort bericht gedateerd op 3 maart 2005 schreef hij: ‘Hallo. Ik, Mohamedou Ould Slahi, gedetineerd in GTMO onder ISN #760, doe hiermee een verzoek tot voorleiding.’ Het briefje besloot met de eenvoudige woorden: ‘Ik heb geen misdaden gepleegd tegen de vs, noch werd ik door de vs voor misdaden aangeklaagd, en dus verzoek ik om mijn onmiddellijke vrijla-

1 Transcriptie ARB-zitting voor Mohamedou Ould Slahi, 15 december 2005, p. 18. De transcriptie is beschikbaar op http://www.dod.mil/pubs/foi/operation_and_plans/Detainee/csrt_arb/ARB_Transcript_Set_8_20751-21016.pdf.

OPMERKING VAN DE TEKSTBEZORGER BIJ DE INLEIDING: Geen enkele advocaat van Mohamedou Ould Slahi die toegang tot geheime informatie werd verleend, heeft het materiaal in deze inleiding beoordeeld, er op enigerlei wijze aan bijgedragen, of iets wat erin is opgenomen bevestigd of ontkend. Ook heeft niemand anders die toegang had tot het ongcensureerde manuscript deze inleiding onder ogen gehad, er op enigerlei wijze aan bijgedragen of iets wat erin is opgenomen bevestigd of ontkend.

ting. Ik verklaar mij bereid op hoorzittingen nadere details over mijn zaak te verschaffen.’

Een ander handgeschreven document, eveneens in het Engels, was een brief aan zijn raadvrouw Sylvia Royce met de datum 9 november 2006, waarin hij grapte: ‘U vroeg mij alles op te schrijven wat ik mijn ondervragers heb verteld. Bent u niet goed bij uw hoofd? Hoe zou ik een ononderbroken verhoor kunnen weergeven dat al zeven jaar duurt? Dat zou hetzelfde zijn als aan Charlie Sheen vragen hoeveel vrouwen hij heeft gehad.’ Hij vervolgde:

Toch heb ik (bijna) alles weergegeven in mijn boek, waarin de regering weigert u inzage te geven. Ik wilde dieper op de details ingaan, maar ben tot de slotsom gekomen dat dat nutteloos was.

Om een lang verhaal kort te maken kunt u mijn tijd in twee grote perioden opsplitsen.

- (1) *De pre-martelperiode (ik bedoel mishandelingen waartegen ik niet bestand was): ik vertelde de waarheid dat ik niets had gedaan tegen uw land. Die periode duurde tot 22 mei 2003.*
- (2) *De post-martelperiode: waarin mijn rem onklaar raakte. Ik bevestigde elke beschuldiging waar mijn ondervragers mee kwamen. Ik schreef zelfs infame bekentenissen dat ik een aanslag plande op de CN Tower in Toronto, gebaseerd op SSG ██████████ advies. Ik wilde gewoon dat ze me met rust zouden laten. Het kan me niet schelen hoelang ik in de gevangenis moet blijven. Ik vind troost in mijn geloof.¹¹*

Tot de documenten behoren ook enkele transcripties van de verklaringen die Mohamedou aflegde tegenover de gevangenenbeoordelingscommissies in Guantánamo. De eerste – en het eerste voorbeeld van zijn opvattingen in de documenten – is van zijn Combatant Status Review Tribunal (CSRT)-zitting; de datum is 8 december 2004, enkele maanden nadat er een einde was gekomen aan zijn zogenoemde ‘speciale ondervraging’. Daarin is het volgende fragment te vinden:

11 Brief aan raadvrouw Sylvia Royce, 9 maart 2006, beschikbaar op <http://online.wsj.com/public/resources/documents/couch-slahiletter-03312007.pdf>.

- v: *Mag ik uw reactie op de eerste beschuldiging dat u lid bent van de Taliban of Al Qaida?*
- A: *Met de Taliban heb ik totaal niets te maken. Van Al Qaida was ik in 1991 en 1992 lid. Nadat ik Afghanistan verliet, verbrak ik alle banden met Al Qaida.*
- v: *En u hebt hen sinds die tijd nooit geld gegeven of anderszins gesteund?*
- A: *Nee.*
- v: *Ooit voor ze gerekruteerd?*
- A: *Nee, nooit; ik heb nooit rekruteringspogingen voor ze ondernomen.*
- v: *U zei dat u werd gedwongen toe te geven dat u bij het millennium-complot betrokken was, klopt dat?*
- A: *Ja.*
- v: *Aan wie hebt u dat bekend?*
- A: *Aan de Amerikanen.*
- v: *En wat bedoelt u met ‘gedwongen’?*
- A: *Edelachtbare, ik wil niet over die dwang spreken als ik dat niet verplicht ben.*
- DE PRESIDENT VAN HET TRIBUNAAL: *U bent dat niet verplicht; we willen alleen vaststellen dat u niet werd gemarteld of gedwongen om iets onwaars te zeggen. Dat is de reden waarom hij u die vraag stelt.*
- A: *Neemt u gewoon van mij aan dat ik niet betrokken was bij een dergelijke weerzinwekkende aanslag; ja, ik geef toe lid te zijn geweest van Al Qaida, maar ik ben niet bereid er verder over te praten. De slimme mensen kwamen naar me toe en analyseerden dit, en vonden de waarheid. Het is goed voor mij de waarheid te vertellen, en de informatie werd geverifieerd. Ik heb gezegd dat ik er niets mee te maken had. Ik heb met succes de leugendetectortest gedaan, en ze zeiden dat ik daar verder niet meer over hoefde te praten. Ze zeiden ‘praat alstublieft nooit meer over dat onderwerp’, en zij hebben het onderwerp nu een jaar lang niet meer aangeroerd.*
- v: *Dus geen van de Amerikaanse overheidsinstanties heeft u met wan-toestanden geconfronteerd?*
- A: *Ik ben niet bereid die vraag te beantwoorden; ik hoef dat niet te doen als u me er niet toe dwingt.¹¹¹*